

og som tyranniserede Befolkningen værre end Fortidens Despoter, fik her en ny Bekræftelse.

Men nu udholdt hun heller ikke længer Synet af Mennesker. Allerhelst var hun flygtet til en eller anden fjern Afkrog for der at vente paa den store Begivenhed, der forestod. Men paa Grund af Karstens Arbejde og tillige af Hensyn til hendes Mor, der stadig skrantede, maatte de blive i Nærheden af København.

En god Del af sin Pirrelighed tilskrev hun forøvrigt sin Tilstand. Men hvad var det ogsaa for en afsindig Verdensorden, der gjorde Kvinderne saa værgeløse overfor Indtryk netop paa et Tidspunkt, da deres Sind burde være beskyttet mod Stemningernes Stormkast og hvile uforstyrreligt i stille Forventning? Kunde man undre sig over, at Menneskene fødtes med allehaande Ulykkesspi-
rer i sig, naar Svangerskabet prisdav Mødrene til sygelige Følelser og abnorme Lyster, der fyldte Sjælen med Kvalme?

De havde lejet Stuehuset i et lille Bondested, der laa paa aaben Mark Nord for Furesøen, ikke længere fra Stationen, end at de let kunde komme til Byen. Der var kun tre smaa Stuer; men der hørte en god Have til Huset med en høj Hæk ud mod Landevejen.

Regelmæssigt hver anden Eftermiddag tog hun til Byen for at se til sin Mor, som trods sin Svaghed ikke vilde paa Landet denne Sommer, fordi hun ikke mere kunde komme til Storeholt. Bagefter gik hun gerne hen til sin Mand i Atelieret, hvorfra de saa fulgtes hjem.

Allerede i længere Tid havde hun med Uro og Spæn-